

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Den 28de Mai i Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 5. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1841_700-txt-shoot-idm203/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det var paa en Maidag vor Kyffe udsprang,
Som Bogen saa yndig udspringer,
Og derfor i Mai nu vor Frydefang
Omflap med Smaafluglenes svinger:

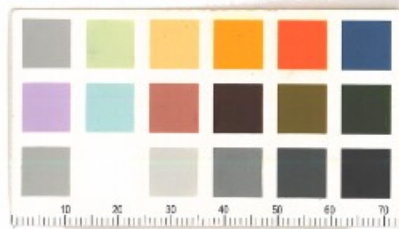
Mens Lærken er graa
Og Vølgen blaa,
Mens Bogen er grøn, skal Danmark staae.

Mine Herrer!

Det var for ti Aar siden, det berømte Kongebrev udgik, hvorved vor gamle, kære, prøvede, uforglemmelige Landsfader, Kong Frederik den Sjette, opreidede det Danske Folkeraad, hvor Han vilde høre den fri Folke-Stemme om sine Forordninger ferend de udkom, og om alle Nogens indvortes Anliggender, og der er i Danmark, ja der er i Europa kun en Stemme om Hjertelaget, det kære, kongelige, landsfaderlige Hjertelag, som heri var umiskendeligt, saa hvor der tales om Kong Frederik den Sjette, vil Folkeraadets Dyretelse altid nævnes som en Kærligheds-Gjerning, hvormed Han satte Kronen paa sin landsfaderlige Virksomhed gjennem et halvt Aarhundrede!

Om Glædeligheden af denne Indretning, Glædeligheden for os og vore Børn, er derimod, som vi ved, Meningerne deelte, da Nogle mene, det var for megen, Andre, det var for liden, og kun meget faa, at det var netop en passende, tilstrækkelig og

uønskelig Frihed, Kongen dermed indrømmede Folket; men denne Uenighed var ikke engang forundre, mindre forvirre os, eller forstyrre vor Glæde over den Kongelige, store og frugtbare Bønnegave; thi vi maade jo vide, at Folke-Frihed har altid havt og vil altid have baade herskelige Modstandere og blinde Forgudere, og desuden er det Nydanske Folkeraad endnu meget for nyt, til almindelig at kunne sees i sit rette Lys. Da m. G. ti Aar udgjør vel en betydelig Deel af Enkeltmandens Levnetstid, men ikke af et Folks, endfæge da af saa altsammelt og saa langsom udviklet et Folk, som det Danske, saa en halvstemmet Indretning, der endog kom temmelig hovedfulds, vil i det mindste behøve en Menneske-Alder for ret at blive hjemme iblandt os. Jeg maa saaledes bekende, jeg var selv iblandt dem, der, da Kongebrevet udkom, fandt det, efter Omstændighederne, snarere sørgeligt end glædeligt, saa jeg behøvede i det mindste den halve Tid, der siden forløb, til at opdage, at blandt alle Frederik den Sjettes gode Gjerninger, skøndt de var mange, er dette dog den Største og Glædeligste, fordi den omfatter hele Rigets Lære og er stiftet til at gavne og glæde den sidste Gjenstand saavel som os. Bist nok glæder jeg mig langt mindre over hvad Folkeraadet alt har udrettet, end over hvad det kan og, med Guds Hjælp, vil udrette, men om jeg ogsaa deelte den blandt Folke-Frihedens Lovtalere herskende Mening, at Indretningen, for at blive fyldestgjørende, trængte til langt større Udvikling og Udvidelse, saa maatte jeg

dog glæde mig over det første Skridt, som her ret aabenbar var det kosteligste, og naar den fri Folkestemme er os et kært Barn, da begriber jeg slet ikke, hvorledes det skulde forstyrre vor Glæde, at vi indsaae, ogsaa dette Barn traengde til at udvilde sig og vore meer end ti Aar, og foete os ikke saa lidt, før det egentlig kunde giøre os Gavn og -giengæælde vor Dnhug.

Men, skiondt De sagtens veed det, maa jeg dog ogsaa her udtrykkelig erklære, jeg er saa langt som mueligt fra at være enig med dem, der mene, at Folkeraadet først vilde blive gavnligt og glædeligt, naar det sit „afgjørende Stemme“ i alle eller dog i de vigtigste Stats-Sager, thi da vilde jeg ikke blot kalde det skadeligt og sørgeligt, men en saadan Grundforandring i den Danske Stats-Forsatning vilde jeg ansee for en af de største Ulykker, der kunde ramme vore drenelandet. Saa snart nemlig vort Folkeraad fik afgjørende Stemme, da var det forsaavidt ikke længer et Raad men en Deel af Regjeringen, og hvad der kommer ud af en deelt Regjering, har Danmark, under sit gamle „Rigs-Raad“ saa smertelig felt, at vi sandelig ikke for nogen Pris skulde giøre Presven om igjen, hvor glat det saa end kunde gaae, og hvor smukt man saa end udmalede os alle muelige Fordels. Muelighed er nemlig Et, og Virkelighed er noget ganske Andet, og hvad kan det dog nytte et Folk, hvor smukt en Stats-Forsatning tager sig ud i Lanterne og „paa Papiret,“ naar den

